

vil vise Folkethinget nogen Mangel paa Høflighed, Agtelse eller Eligt; jeg tror det i alt Fald ikke, thi jeg har aldrig set noget Saadant fra denne Regjerings Side. Nei, jeg tror, at Regjeringen har en Følelse af, at vi have Ret, jeg tror, at den har en Følelse af, at den ikke kan forsvare det Standpunkt, den har indtaget indtil nu, og jeg tror, at denne Regjering ved at blive borte herfra har sagt os det paa en saa mild Maade og paa en saa tydelig Maade, som det er muligt. Men ikke desto mindre, mine Herrer, dette være nu som det være vil, vor Beslutning er ikke at opfatte som en Mistillidserklæring mod denne Regjering sær lig, det vil jeg have slaaet fast, det vilde være en meget stor Misforstaaelse, at det skulde være en Mistillidserklæring mod den. Denne Regjerings Personer have vi Alle personlig Agtelse for, vi have personlig Sympathi for adskillige af dem, og det kunde ikke falde os ind at rette nogen Beslutning mod deres Personer. Det, vor Udtalelse erklærer Mistillid imod, hvis det skal benævnnes saaledes, det, vor Udtalelse er rettet imod, er hele det falske Regjeringsystem, i Kraft af hvilket denne Regjering eksisterer. Dette maa siges klart og tydeligt nu; thi ellers kunde det være, at Nogen kunde tro, at man kunde gøre Folkethinget en stor Tjeneste ved at lade denne Regjering gaa og danne en anden Regjering af en nogenlunde lignende Beskaffenhed, i alt Fald en anden Regjering, der som denne mangler Tillid i dette Thing. Jeg mener, at det er vor Opgave at sørge for, at det staa klart, at den anden Regjering, der kommer i Stedet for denne Regjering, men som ligesom denne Regjering mangler den Styrke, der maa søges i et Tillidsforhold til dette Thing, ikke vil komme det Mindste bedre fra det end den nuværende Regjering, og at det paa ingen Maade er vor Hensigt at fjerne denne Regjering med et saadant Formaal for Die, at vi meget snarere, i det Mindste skal jeg for min Person (Stemmer: Det ville vi Alle!), ja, det er mig en Fornøjelse at høre dette udtale, at vi meget heller ville beholde den gamle end faae en saadan ny Regjering. Det, vi rette vor Udtalelse imod, er hele det grundfalske System, hvor ud af Regjeringen er udgaaet, det er hele den Misfjendelse af vor Forfatning, der ligger i denne Regjerings Bestaaen indtil nu. Opgaven er altsaa fra vor Side — jeg recapitulerer det ganske kort — at klare vor Opfattelse af Forholdet mellem Thingene og klare vor hele Stilling til Fremtiden og særligt vort Forhold til Ministerierne. Det har været min Bestræbelse at gøre dette saa klart og saa moderat som muligt, og jeg skal sige hvorfor. Jeg tror, at saadanne Tilstande som de, vi have her i Landet, ere Tilstande, som med en vis, jeg vil ikke sige Nødvendighed, men med en vis Naturlighed udvikle sig i de allerførste

Landet til en given Tid, naar der i disse Lande findes en demokratisk Forfatning. Det gaar saaledes, at en Del af Befolkningen for en Tid har den største Indflydelse, men det gaar da ogsaa saaledes under den demokratiske Udvikling, navnlig naar Lighedstanken trænger mere igjennem og de andre Lag i Befolkningen gaa fremad i politisk Dygtighed og Oplysning, at Magten efterhaanden gaar mere og mere ned i det hele Folk og bort fra saadanne enkelte Klasser, der forøvrigt til sin Tid kunne have gjort sig høit fortjente, og som jeg ikke paa nogen Maade skal antyde noget Ansigelse imod. Det er dette, der sker, og det er dette, som jeg kalder naturligt, om end ikke nødvendigt, jeg vil ikke egentlig falde det godt, at denne Klasse, som nu maa af med Magten eller i hvert Fald med en Del af den, søger at værges sig først med Lovlige og saa med tvivlsomme Midler. Der kommer da en Tilstand frem, hvor Alt staa stille, og dette er i høit Grad ulykkebringende for et Land. Det er denne Stilling, vi nu ere i. Jeg vil i og for sig ikke beklage mig over — jeg skal indrømme, at det maaske kan være godt — at det ikke gaar for hurtigt med, at Magten gaar over, og at det koster Anstrængelse for Folket at komme i Besiddelse heraf; thi den Omstændighed, at de, der have Magten, blive for hurtigt styrte, vilde kun være Tegn paa, at de, der havde Magten, ere meget daarlige Mennesker. Det maa imidlertid engang faae en Ende, og det mener jeg nok, at vi alle kunne være enige om her i Landet, hvad enten man hører til Høire eller Venstre, at det ikke gaar an længer, og at Betingelsen for at komme ind i et nyt Spor er at skabe en Regjering, som er i Overensstemmelse med Folket. Vi have derfor indbragt dette Forslag til en Beslutning, i hvilken jeg tror, at vi omhyggelig have undgaaet at støde vore Modstandere, og hvor navnlig jeg har bestrebt mig for at gjøre det saa klart som muligt, at vi vilde agte enhver grundlovmæssig Ret, hvor det ikke har været vor Hensigt paa nogen Maade at tilfidsætte Nogen og at det, der leder os i Dieblikket, kun er en klar Erkjendelse af, at Fædrelandets Vel kræver, at vi komme ind paa forfatningsmæssig Veie, og at Betingelsen for at komme der, er, at Regjeringen for Fremtiden bygger og virker ifølge et andet Princip end det, den hidtil har bygget paa og har virket i Kraft af. Jeg skal hermed foreløbig slutte, idet jeg anbefaler dette Forslag til en Beslutning til Thingets Vedtagelse. Jeg haaber, at det vil blive vedtaget enstemmig.

Chr. Jensen: Jeg føler mig egentlig ikke kaldet til at faste mig ind i en saa stor politisk Diskussion som den, der ligger for her idag, men jeg kom til at læse i et Blad, at det, vi her forhandle, var en Mistillidserklæring. Jeg vil da godt gjøre, at jeg ikke betragter det som en saadan, men at det kun er den rene, nøgne Sandhed, som